

Het is een bekende uitspraak: een blanke heeft een horloge en een Afrikaan heeft de tijd. Ja, in Uganda zijn ze ook niet zo van het plannen. Ik ben daar inmiddels aardig aan gewend geraakt. Toch plan ik nog best veel en ik leef ook eigenlijk altijd met 'to do'-lijstjes. Maar dan nog... een afspraak met iemand in Uganda maak je niet weken, maar dagen van tevoren. Dat is vroeg genoeg.

Uiteraard plan ik mijn reizen naar Nederland wel lang van tevoren; de vluchten althans. Dit keer besluit ik om ruim een week voor het eind van het schoolsemester te vertrekken. We stoppen meestal toch eerder op school, dus dat moet prima kunnen. In het begin vond ik het vreselijk om vroeger te stoppen met lesgeven. Waarom geven we niet alle weken les? Het is toch vreemd dat we in een semester van elf weken, zo'n drie weken niet optimaal benutten? De eerste week van het semester geven we nog geen les, omdat de kinderen langzaam binnendruppelen. En dan aan het eind van het semester stoppen we ruim op tijd, zodat we de kinderen toetsen kunnen geven, die na kunnen kijken en de rapporten kunnen schrijven. Vervolgens laten we de kinderen vaak een week eerder naar huis gaan. De reden? Het eten is op.

Dit keer vraag ik drie weken voor het eind van het semester of de examens (die van buiten de school aangeleverd worden) er al zijn. Dat blijkt nog niet het geval. Ze zullen een week later komen, wordt me verteld. Zo probeert de overheid ervoor te zorgen dat scholen niet vroegtijdig de vakantie inluiden.

Voor onze school is het geen probleem. Wel voor de andere dovenschool in Kampala, zegt één van de docenten. Die school sluit altijd nóg eerder dan wij, omdat er dan geen eten meer is en geen geld om extra eten in te slaan. Als je dan de examens nog niet hebt kunnen afnemen, is er een probleem.

Ik ben in tweestrijd. Ik ben blij dat er op deze manier voor wordt gezorgd dat we niet te vroeg aan onze vakantie beginnen. Tegelijkertijd wil ik heel graag het examen Engels – het vak dat ik geef – zelf nog afnemen voordat ik naar Nederland vertrek. Ineens vind ik het wat minder fijn dat de overheid de regeltjes wat strakker maakt en zorgt voor meer handhaving. Misschien word ik toch ook steeds meer Ugandees?

Gelukkig zijn de examens net op tijd binnen. Op mijn laatste dag op school kan ik de kinderen het examen laten doen, nakijken, alle resultaten verwerken en hun mapjes met werkbladen organiseren. En dan is het tijd voor mij om naar Nederland te vertrekken. Vroegtijdig met vakantie. Voor de kinderen wil ik het liever niet, maar voor mij is het toch ook wel fijn.



*Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.*

© Doof.nl